

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România" (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Ladent împotriva Poloniei - 11036/03

Hotărârea din 18.03.2008

Art. 5 § 1: Arestare sau detenție legală

Detenție arbitrară întemeiată pe constatarea greșită că reclamantul încerca să se sustragă justiției: *încălcare*

În fapt – Reclamantul este un francez căsătorit cu o resortisantă poloneză. În martie 2001, administratorul imobilului în care reclamantul și soția sa locuiseră în Polonia, a introdus o acțiune împotriva reclamantului pentru calomnie. După plecarea părții interesate în Franța, un tribunal districtual i-a trimis la vechea sa adresă din Polonia citațiile în această procedură, care nu au fost niciodată primite de destinatar. În 2002, tribunalul districtual a dispus arestarea preventivă a reclamantului și a emis un mandat de căutare pe numele său. La 3 ianuarie 2003, reclamantul a fost arestat la frontiera germano-poloneză, în urma unui control de rutină al pașapoartelor. A fost interogată, dar neputând înțelege ce spuneau funcționarii, a refuzat să semneze orice document. El susține că toate cererile făcute prin intermediul soției sale, de pildă, de a contacta Ambasada Franței sau de a primi ajutorul unui interpret sau al unui avocat, au fost refuzate. Acesta a fost încarcerat. Șase zile mai târziu, reclamantul, care își angajase un avocat, a depus o cerere de eliberare și a formulat recurs împotriva ordonanței de arestare. Avocatul său a afirmat mai ales, că după plecarea reclamantului în Franța, tribunalul districtual a trimis citațiile la fosta sa adresă din Polonia, precum și la o altă adresă, unde persoana în cauză nu a locuit niciodată. Avocatul a susținut și că reclamantul nu era la curent cu procedurile declanșate împotriva lui, de care nu fusese înștiințat. A doua zi, tribunalul districtual a dispus eliberarea reclamantului, cu condiția ca acesta să nu părăsească țara. Centrul de detenție unde reclamantul era încarcerat a refuzat să execute această ordonanță, pe motiv că nu a primit documentele originale, ci doar documente trimise prin fax. Reclamantul a fost în cele din urmă eliberat la 13 ianuarie 2003. Conform spuselor lui, de abia la această dată a luat cunoștință de acuzațiile îndreptate împotriva sa. La 17 ianuarie 2003, tribunalul districtual i-a ridicat interdicția de a părăsi teritoriul. În ianuarie 2005, reclamantul a fost achitat definitiv de toate acuzațiile îndreptate împotriva lui.

Ca urmare, un parlamentar din Cracovia i-a scris președintelui Curții de Apel Cracovia pentru a cere explicații cu privire la arestarea și detenția reclamantului. Președintele l-a informat pe parlamentar că principala greșală a tribunalului districtual a fost faptul că a presupus fără temei că reclamantul încercase să se sustragă justiției.

În drept – Art. 5 § 1: Tribunalul districtual s-a alăturat argumentației avocatului reclamantului și a înlocuit arestul cu măsuri neprivative de libertate. În plus, Curtea acordă cea mai mare importanță declarației președintelui Curții de Apel Cracovia și constată că și Guvernul polonez a recunoscut greșeala săvârșită de tribunalul districtual atunci când a declarat că reclamantul s-a sustras justiției. Curtea constată, în consecință, că tribunalul districtual a aplicat în mod greșit legislația internă și că reclamantul nu a fost arestat „conform procedurilor legale”. De altfel, arestarea reclamantului avea un caracter arbitrar. Concluzia

tribunalului districtual era în mod vădit lipsită de fundament, întrucât reclamantul nu a fost notificat în bună și cuvenită formă de procedurile împotriva lui. Cu toate acestea, tribunalul districtual, fără a lua în calcul o altă formă de măsură preventivă, a decis sancționarea reclamantului, pe motiv că acesta s-ar fi sustras justiției, deși acesta nu era la curent cu urmărirea penală împotriva sa. Ordonanța de arestare emisă pe numele reclamantului, nu poate fi considerată o măsură proporțională cu scopul de a asigura buna desfășurare a unei proceduri penale, mai ales luând în calcul caracterul minor al infracțiunii pe care acesta ar fi comis-o. În fine, executarea formalităților administrative de punere în libertate a reclamantului putea și ar fi trebuit să fie mai rapidă.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 5 § 3: Curtea consideră că arestarea reclamantului pentru motive plauzibile care să indice că acesta ar fi săvârșit o infracțiune, nu a fost urmată de un control judecătoresc automat al arestării sale.

Concluzie: încălcare (unanimitate).